

РЕШЕНИЕ

№ 3806

гр. София, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 23.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **1534** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Б. Г. Г. от [населено място], действаща чрез пълномощник адв. Ш., срещу решение № 1040-21-66/26.01.2023г. на директора на ТП на НОИ – С., с което е потвърдено Разпореждане № РП-2-21-01253328/19.12.2022 г. на ръководителя на контрола по разходите ДОО (с определение № 1844 от 01.03.2020г. по настоящото дело предметът на делото е ограничен спрямо очертания с жалбата). Жалбоподателката чрез процесуалния си представител твърди, че решението в оспорената част е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да отмени решението на директора на ТП на НОИ – С.-град и потвърденото с него разпореждане. Претендира разноски по делото.

Ответникът по жалбата – Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата и прави искане същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски по делото.

След преценка на събраните по делото доказателства, АССГ, трето отделение, петнадесети състав, приема от фактическа страна за установено следното:

С Разпореждане № 214-00-10437-7/12.07.2022г. на ръководителя на осигуряването за безработица, издадено на основание чл. 54е, ал. 4 и във връзка с чл. 54е, ал. 1 от КСО, е разпоредено Б. Г. Г. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 20.07.2021 г. до 18.01.2022 г. в размер на 3755.00 лв. – главница. Разпореждане № 214-00-10437-7/12.07.2022 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С.-град е съобщено на 15.07.2022г. и срокът за доброволното му изпълнение е бил 29.07.2022г. Разпореждането е обжалвано по административен ред пред Директора на ТП на НОИ С.-град, като с Решение № 1040-21-591/04.08.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град разпореждането е потвърдено. Това решение е обжалвано по съдебен ред пред АССГ и е образувано адм.д. № 8012/2022г., по което към настоящия момент няма влязло в сила решение - постановеното решение на АССГ, с което Решение № 1040-21-591/04.08.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град е отменено, е оспорено пред ВАС. Предварителното изпълнение на разпореждането, предвидено в закона, не е било спирано.

Междувременно Б. Г. е подала Заявление с вх. № 4002-21-79/29.07.2022 г. за разсрочване на установеното вземане на ДОО по разпореждане № 214-00-10437-7/12.07.2022 г. С Решение № РП-2-21-01176169 от 08.08.2022 г., на основание чл.116, ал. 7, т. 1 от КСО, директорът на ТП на НОИ - С. град е разсрочил задължението за периода от 29.08.22 г. до 29.09.22 г. Б. Г. Г. не е платила в срок първата вноска, съгласно утвърдения погасителен план, видно от информационната система на НОИ /Справка за цялостното движение на суми по партидата на лицето/. На основание чл. 114, ал. 5 от КСО и след като е констатирано, че в срока за доброволно изпълнение длъжникът не е погасил задължението си към ДОО са издадени Разпореждания № РП-2-21-01210370/17.10.2022 г., № РП-2-21-01235569/14.11.2022 г. и № РП-2-21-01238970/21.11.2022 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. С жалби вх. № 1012-21-1681, 1012-21-1681#1 и 1012-21-1681#2 от 19.12.2022 г. Б. Г. Г. е оспорила разпорежданията за прихващане. С Решение № 1040-21-35/19.01.2023 г. на директора на ТП на НОИ С. – град жалбите са

отхвърлени. Решението на директора на ТП на НОИ С. – град е било оспорено по съдебен ред. По повод на жалбата е образувано адм. дело № 820/2023г., с решението по което жалбата е отхвърлена. Посоченото съдебно решение към настоящия момент не е влязло в сила.

С Разпореждане № РП-2-21-01253328 от 19.12.2022 г. ръководителят на контрола по разходите на ДОО е разпоредил от изискуемо вземане на Б. Г. Г. от [населено място], представляващо парично обезщетение поради общо заболяване по болничен лист Е 20222327117 за периода 11.2022г. в размер на 252.49лв., да се прихване сума в размер на 118.08лв., от които 74.09лв. главница и 43.99лв. лихва. Главницата представлява остатъка от установено задължение с Разпореждане № 214-00-10437-7/12.07.2022 г. на ръководителя по осигуряването за безработица вземане на ДОО, произтичащо от неоснователно получено парично обезщетение за безработица (ПОБ) за периода от 20.07.2021 г. до 18.01.2022 г. в общ размер на 3755лв., а сумата за лихва 43.99лв. представлява сбор, формиран от лихви върху главницата, респ. остатъци от нея (предвид частичните погасявания), начислени след изтичане на срока за доброволно изпълнение, който е бил 29.07.2022г. Как е формирана лихвата – върху каква главница, респ. остатъци от нея и до кой момент след 30.07.2022г., е посочено в нарочна таблица, част от административната преписка - на стр. 66 от делото.

Разпореждане № РП-2-21-01253328 от 19.12.2022 г. е било оспорено по административен ред. С решение № 1040-21-66/26.01.2023г. на директора на ТП на НОИ – С. жалбата срещу него отхвърлена като неоснователна. Решението е било съобщено на жалбоподателката на 02.02.2023г., а жалбата срещу него до съда е подадена на 14.02.2023г.

С оглед установеното от фактическа страна, Административен съд – София град, трето отделение, петнадесети състав, при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши проверка на обжалвания акт с оглед наведените с жалбата основания и правомощията си по чл. 168, ал.1 от АПК, прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган. Директорът на ТП на НОИ –

С.-град е компетентен при оспорване по административен ред на разпорежданията, издадени от длъжностните лица на ръководителя на контрола по разходите ДОО, на основание чл. 117, ал. 1, б. „д“ от КСО. Решението е издадено в предвидената от закона форма, като е мотивирано достатъчно ясно и подробно. В хода на административното производство пред контролния орган не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. За да направи преценка на материалната законосъобразност на оспореното решение, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания в случаите на чл. 54е подлежат на възстановяване без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, ерго – със законната лихва след изтичане на този срок. Нормата на чл. 114а от КСО урежда, че върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удръжки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114, ал. 5.

Съгласно чл. 114, ал. 5 от КСО дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. На следващо място разпоредбата на чл. 117а., ал. 2 от КСО регламентира, че обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им.

При тази правна рамка съдът приема, че оспореното решение е изцяло съобразено с материалния закон. Към момента на постановяване на разпореждането за прихващане е налице подлежащо на предварително изпълнение задължение на жалбоподателката в размер на 74.09лв. – главница и лихви в общ размер на 43.99лв. Забраната за

принудително изпълнение върху обезщетенията по социално осигуряване, установена в чл. 213, ал. 2, т. 1 ДОПК се прилага в производствата за принудително изпълнение по реда на ДОПК, но не намира субсидиарно приложение при принудително изпълнение по реда на чл. 114, ал. 5 КСО. По силата на изричната и специална норма на чл. 114а, ал. 1 КСО, забраната за налагане на запори върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по КСО и извършването на удържки и прихващания, не се прилага за задължения на лицата към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114 КСО.

В случая към датата на постановяване на процесното разпореждане са били налице всички законови предпоставки за извършване на прихващането. Вземането на ДОО е било установено по основание и размер. Същото не е било доброволно погасено в определения срок, следователно е подлежало на прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 от КСО с изискуемо вземане на жалбоподателката от ДОО. Изпълнени са предпоставките за извършване на прихващане, каквото длъжностното лице е разпоредило. За да се пристъпи към прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 от КСО не се изисква разпореждането да е влязло в законна сила, а да е изтекъл 14-дневен срок от връчването му, който в КСО се определя като срок за доброволно изпълнение. В случая, разпореждането № 214-00-10437-7/12.07.2022 г. е връчено на електронния адрес на Б. Г. Г. на 15.07.2022 г. и срокът за доброволното му изпълнение е изтекъл на 29.07.2022г. – работен ден. Макар в таблицата на стр. 66 от делото не е посочено изрично, видно от формираните резултати, при определянето на размера на задължението за лихва за главницата, респ. за остатъците от нея, административният орган е изчислявал същата с начален момент 30.07.2022г., което е правилно, предвид установения по делото срок за доброволно изпълнение на задължението на Г. (при проверка на определения размер съдът ползва електронният калкулатор на НАП).

Предвид законоустановената възможност за предварително изпълнение на разпорежданията по чл. 114 от КСО, във връзка с която е постановено и разпореждането за прихващане, за ръководителя на ТП на НОИ - С. град не е имало основание за спиране на производството по жалбата до приключване на съдебния спор с влязъл в сила съдебен акт, а е било налице задължение да се произнесе относно законосъобразността на направеното прихващане при условията на предварително

изпълнение. За пълнота следва да се посочи, че ако разпореждането за възстановяване на суми на ДОО бъде отменено с влязъл в сила съдебен акт, жалбоподателката може да иска възстановяване на сумите по реда на чл. 115, ал. 2 от КСО.

По изложените съображения съдът приема, че решение № 1040-21-66/26.01.2023г. на директора на ТП на НОИ – С. е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора следва да се постави на разглеждане претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсулт за осъщественото процесуално представителство. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. Съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Разпоредбата на чл. 24 от наредбата регламентира, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Съдът намира, че с оглед обстоятелството, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, искането за присъждане на възнаграждение от страна на процесуалния представител на ответника следва да се уважи в размер на 100лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал.2 и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен съд – АССГ, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Б. Г. Г. от [населено място], действаща чрез пълномощник адв. Ш., срещу решение № 1040-21-66/26.01.2023г. на директора на ТП

на НОИ – С., с което е потвърдено Разпореждане № РП-2-21-01253328/19.12.2022 г. на ръководителя на контрола по разходите ДОО.

ОСЪЖДА Б. Г. Г. от [населено място],[жк], [улица], ет. 3, ап. 304, да плати на ТП на НОИ – С. – град разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: